

печката, защото никой не я покани да седне. Слѣдъ вечеря насѣдахме всички, освѣнъ Цонка, и татко почна да ни разказва тази приказка.

II.

„Прѣди 26 години, когато руситѣ дойдоха да изгонятъ турцитѣ отъ нашето отечество, града ни бѣше нападнатъ отъ турски войници. Всички хора бѣгаха далечъ по горитѣ. Единъ баща и една майка бѣгали съ дѣцата си. Майката носѣла едно кърмаче, а бащата — друго петъ годишно дѣте. Като бѣгали, майката много се уморила и дала кърмачето на баща му да го поноси, а петъ-годишното дѣте пуснали да тича напрѣдъ самò. Тичала и майката напрѣдъ, а бащата останалъ по-назадъ.

Като минавали прѣзъ една гѣста гора, видѣли едно пелиначе, оставено въ гората самò-самненичко да плаче и рита въ пелинитѣ си. Заминали го и бѣгали, защото често-често се чували гърмежи отъ пушки. Както тичали, майката се обърнала да види мъжа си. Тя останала смаяна: мъжътъ ѝ бѣгалъ самъ безъ рожбата ѝ. „Гдѣ е дѣтето?“ попитала майката. „Бѣгай, бѣгай да спасимъ нази си и по-голѣмото!“ извикалъ бащата. Но майката, като ранена лѣвица се впуснала назадъ безъ да чува виковетѣ на мъжа си. Достигнала до чуждото изоставено дѣте и видѣла, че до него лежи и нейната скѣпа рожба. Грабнала си дѣтето, цѣлунала го силно и се спуснала като сѣрна прѣзъ гората. А въ това врѣме гърмежитѣ се чували все по-близо . . .“

Татко млѣкна и загледа Цонка. Загледахме я всички. Тя бѣ разбрала татковата приказка и сълзи се показаха на очитѣ ѝ.